

Дамян Дамянов

Писалката. Бележничето.
Ти.

Писалката. Бележничето. Ти.
И нищо друго. Сам в света огромен,
Готов отгоре ти да врълети
Отде ли не, какъв ли не, с какво не.
Със истина, с лъжа, със смях, с любов.
Титан. Мъник. Достоен. Недостоен.
Затуй бъди нащрек! Бъди готов
Да му излезеш сам със всичко свое!
Хем рицарски, хем мъжки му се дръж!
Писалката, бележника, душата...
И този поглед, с който отведнъж
Го заковаваш... И така нататък...
Хей, хора, чуйте, направете път!
Поет минава и ви наблюдава!
Каквото устните ви промълвят,
Каквото жестовете ви направят,
Каквато мисъл и какъвто глас
У вас преминат, той ще ги издебне.
Той ще ги щракне заедно със вас
С едното свое апаратче бедно.
И ако нещичко от вас, о, боже мой,
Остане в бъдещето неизбежно,
То ще е туй, което каже той
С портрета от писалка и бележник.
Писалката. Бележничето. Ти.
Разсеяно върви край теб, поете,
Светът, забравил днес за твоя стих.
Не се отчайвай. Утре ще се сети.

КРАЙ

© Дамян Дамянов

Източник: Словото
Набиране: Валентина Димитрова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8059>]